

L'home del Càntir d'aigua

(Lc. XXII, 7-13; Mc. XI, V, 12-16; Mt. XXVI, 17-19)

En desvetllar-se Jesús, a Getsemaní, en el matí lluminós del primer Dijous Sant sap perfectament que aquella nit ha estat la última nit de descans en aquest món. Ja no li lleurà de gustar la dolçor de la son. Ja no dormirà mai més, perquè al Cel, en la glòria de Déu Pare i de l'Esperit Sant, el Fill de l'Altíssim i Fill de l'home, en aquell país sense temps i sense nit, no trobarà pas temps de dormir. La Passió comença doncs propiament en la matinada del Dijous Sant, dia 6 d'abril (13 nisan).

Aquesta nit - igual que la del dimarts al dimecres - l'ha passada a Getsemaní. Diu Sant Lluc (XXI, 37) que en els derrers dies "campava al ras a la muntanya de les Oliveres". I es llevava molt dematí per anar a predicar als ^{Poixos} peixos del Temple.

El fet d'haver passat dues nits a Getsemaní, amagatall més discret que Betània, fa suposar a Judas que el Mestre s'hi refugiarà altres nits. Ja ho sap massa gent que Jesús anava a dormir a Betània; per aixó ha es-

collit aquest smagatall de l'hort de Getsemani, per tal d'evitar ésser detingut abans d'hora.

Ara Judes ja ho sap: en la nit pròxima Jesús tornarà a Getsemani. I el Mestre ja vol que el Traïdor ho sàpiga, perquè si la puntualitat exigeix que la Passió no vingui abans d'hora exigeix també que no es retardi. Getsemani és un lloc molt apropiat per una detenció, molt més còmode i més aprop que Betània. A Getsemani no hi haurà la Verge Maria, ni les germanes Marta i Maria; una detenció a Getsemani es farà sense soroll i, sobretot, no comprometrà ningú.

Jesús i el Traïdor pensen igual: Getsemani és un lloc molt ben trobat que es prestarà a maravel·la a una detenció puntualíssima. Tot anirà com un rellotge. Altrament, si l'hort de Getsemani sembla fet exprés per a la detenció, es presta també moltíssim a l'oració. A la nit, les oliveres l'amaguen sota un tremolor d'argent, ara que fa lluna.

Es probable que fins a posta de sol no entrés Jesús a Jerusalem amb els deixebles. Potser va considerar prudent no moure's de la muntanya de les Oliveres i limitar-se a donar un volt per tal de contemplar la maravel·la d'aquell Temple que l'endemà, Divendres, caducaria definitivament.

Jesús sap perfectament que no el detindran fins a primeres hores de la nit del Divendres, Però tant la seva voluntat divina com la seva voluntat humana tenen escrupolosament en compte la voluntat i llibertat del Traïdor i de tots els que vulguin detenir-lo. Si els enemics poden detenir-lo com millor els plagui, Ell també es lliure d'amagar-se fins que la seva hora sigui arribada. Cal doncs guardar-se d'anar a Jerusalem i evitar qualsevol destorb. Precisament aquest vespre tindrà molta feina. Ho té tot previst: rentarà els peus als deixebles, menjarà amb ells el sopar de Pasqua i acomplirà l'obsessió de tota la vida, la institució de l'Eucaristia, desig tan vehement en Ell com el d'obeir el seu Pare acceptant la mort en creu.

X
X X

I no obstant, sembla que no hi hagi programa per a la jornada d'aquest Dijous. Els deixebles se n'adonen. El Mestre no va a Jerusalem a predicar com els altres dies. I els deixebles, comentant-t'ho entre ells; no obliden que ahir mateix, dimecres, el Mestre els va dir que el Divendres, vigília de la Pasqua seria lliurat als seus enemics i crucificat. Tot això els ompla d'angoixa, però, en realitat, ne n'entenen gran cosa.

I pensen que si el Divendres ha de caure en mans dels seus enemics voldrà, segurament, menjar el sopar pasqual, com fa molta gent, en la vesprada d'avui, quan després de posta de sol comenci legalment la vigília de Pasqua. Però no saben que el Mestre hagi disposat res referent al sant sopar de l'anyell pasqual. Es per això que amb l'intent, més que per altra cosa, de trencar aquest silenci i aquesta angoixa, se li acosten dient-li:

- On voleu que fem els preparatius per al sopar de Pasqua?

I adreçant-se a Pere i a Joan respon:

- Mireu: entrant vosaltres a la ciutat, trobareu un home portant un càntir d'aigua; seguiu-lo. I allà on entri digueu a l'amo de la casa: El Mestre diu: El meu temps és a prop; i és a casa teua que faig la Pasqua amb els meus deixebles. On és la meua sala, on he de menjar la Pasqua amb els meus deixebles? I ell us mostrarà, a dalt, una sala gran amb els triclinis posats, tot apunt. Es allà on parareu taula per a nosaltres.

Judes escolta i calla. Es dona compte, més que els altres que, designant Pere i Joan i ordenant-lo, de seguir un home que trobarant por-

tant un càntir d'aigua, el Mestre vol tenir secret el lloc de la Cena pasqual fins que arribi l'hora. Volent-se destituir del seu càrrec, Judas veu que el Mestre sospita d'ell, però està tan encegat que no atina que si Jesús veu en esperit l'home del càntir d'aigua veu també l'ànima del Traïdor.

Evidentment, Jesús extrema la prudència. Podria acudir-se-li a Judas per-lo detenir al Conacle. Sap que no ho farà, ni podrà fer-ho, però l'Home Déu que, llevat de rares excepcions, s'ha comportat sempre com a home, es guia per la prudència humana: si els seus enemics són lliures de posar-li les mans a sobre, Ell és ben lliure de triar-se l'hora. Detenint-lo a Getsemani després del sopar pasqual hi haurà temps de sobres per a la Passió i per a morir a les tres de la tarda de demà, Divendres. Els seus enemics - detall espantós! - necessiten només mig dia per a jutjar, martiritzar i penjar a la creu el Fill de l'Altíssim. Després de la Cena pasqual l'Anyall de Déu quedarà a disposició del poder de les Tenebres.

X
X X

Pere i Joan se'n van cap a la ciutat. Trevescen el pont del cedró

*@ Cavallin de la ciutat i de Temple, aquell dia el
font del ~~ceant~~* (6)

Cedró és un reguerol de sang dels milers d'anyells immolats que menjarà tot Jerusalem. Les fétides emanacions del Cedró i els resplendors dels marbres del temple encarat a sol ixent transiten ofensivament per l'aire matinal d'aquest suburbi de la ciutat santa.

Pere i Joan, en comentar l'ordre del Mestre de seguir un home que portarà un càntir d'aigua potser recorden que diverses vegades han pogut comprovar que el Mestre ho sap tot i ho veu tot. Recorden que el diumenge de Rams, en ésser davant de Betfagè, Jesús envià dos deixebles al poble amb l'ordre d'endur-se'n un pollí que trobarien fermat davant d'una casa. Recorden també que, tal com digué Jesús, trobaren un estàfer a la boca d'un peix.

I vousequí que l'home del càntir d'aigua ve de la font de Siloé i puja lentament la granada d'aquell camí de sota muralla. No se'n veu pas cap més a'none que vingui de la font perquè, generalment, anar a buscar aigua és feina de dones.

Impresionats Pere i Joan segueixen silenciosament l'home del càntir d'aigua. Als ulls del dos apòstols designats per aperallar el sopar pas-qual aquest home és el centre de tot aquest paisatge de suburbi i d'aquesta

camins que entre rocs i sepulcres vorejen el terraplè del Temple i s'enfilen cap a les muralles. L'home del càntir d'aigua puja lentament i si no sabessim que és de carn i ossos creuríem que és un fantasma. Ha comparegut amb una puntualitat esglaiadora : se l'han trobat al davant en un girant de camí.

En la desfilada dels personatges de la Passió, l'home del càntir d'aigua va al davant de tots. És un home anònim, però qui pogués ser d'ell .

Puix porta un càntir d'aigua, és un home de pau. Però aixó no vol pas dir que en aquesta Passió que s'acosta ell sigui neutral. Justament és ell qui protegeix la persona de Jesús fins a posta de sol. De tot aixó ell no en sap pas res, però segur que és digne d'aquest mèrit i que li serà premiat.

L'home del càntir d'aigua potser avui mateix n'ha anat omplir altres. Certament aquesta Passió demanarà molta aigua : Jesús voldrà rentar els peus als deixebles. I Pilat es voldrà rentar les mans... Es gastarà tanta aigua en rites i cerimònies que quan Jesús dirà que té set s'haurà acabat l'aigua.

L'home del càntir puja aigua de Silcé a Jerusalem. L'aigua que va

guarir el cec de naixement serà l'aigua que rentarà els peus dels apòstols. Aquest vespre Jesús beurà d'aquesta aigua. L'aigua de Siloé puja a Jerusalem: l'aigua del Baptisme pujarà a tot arreu.

Hi haurà aigua i sang en el sant sopar pasqual; hi haurà suor de sang i aigua a Getsemani. I del Cor de Jesús atravesat per la llençada, el deixeble Joan en veurà sortir sang i aigua.

Pere i Joan ignoren el que representa aquest home que puja de Siloé amb un càntir d'aigua. L'home del càntir representa la puntualitat cronométrica de la Passió i Mort de Jesucrist. Quan l'home del càntir apareix en els camins de sota muralla la Passió comença. Pujant lentament entre sepulcres i figueres l'home del càntir d'aigua anuncia que la Passió del Fill de Déu té una hora inexorable que ni Satanès aconseguirà precipitar ni retardar. La mort de Jesús, l'Anyell de Déu, coincidirà exactament amb la immolació de l'altre anyell al Temple.

L'home del càntir d'aigua, compareixent puntualment en el camí de Siloé és una garantia de que en la Passió que comença tot ha estat minuciosament calculat per la misericòrdia de Déu: els assots que sofrirà Jesús han estat comptats un per un; les espines de la seva corona

han estat contemplades una a una. Aquest home del càntir que sembla un autòmate, anuncia sense saber-ho que la Passió es desenrotllarà automàticament, sense treure'n ni afegir-hi ni una coma. Jesús coneix aquest programa establert pel Cel i l'accepta lliurement. Els seus enemics, que no coneixen el programa, l'inventaran de pròpia inspiració, també lliurement. Però el Cel té previst on caurà cada gota de sang, i si la trepitjarà el peu dret o el peu esquerra d'un jueu o d'un soldat romà. En aquesta Passió que comença tot ha estat minuciosament calculat i cronometrat. I ni per part del Cel, ni de Jesús, ni dels seus enemics s'hi estalviarà res.

No se li ha dat cap importància a l'home del càntir d'aigua. La literatura i la pintura quasi l'ignoren. No obstant ell és l'home del rellotge de la Passió. Sense accelerar el pas, sense aturar-se ni girar-se mai, tot pujant pels camins de sota muralla i no sospitant que el segueixen dos grans apòstols, desfila com una figureta de rellotge de campanar, Darrera d'ell ve tota la Passió. Té tanta solemnitat l'aparició d'aquest cronòmetre humà que ben segur que des del Cel legions d'àngels el contemplen. Nosaltres no sabrem mai com es diu, ni li veurem

la cara. És l'home de la puntualitat de la que Jesús és tan golós : la puntualitat de Judas, la terrible puntualitat del Cel i de l'Esfera a l'hora de la Passió.

Quan, amb els ulls de l'esperit, Jesús ha vist l'home del càntir a Siloé i ha manat a Pere i Joan que sortissin a seguir-lo ha inaugurat solemnement el misteri de la Passió. Però no vol pas que Judas s'afanyi massa. Cal que el Traïdor no vagi a Jerusalem en tot el dia. Quan arribi l'hora exacta que el Fill de Déu sigui lliurat a mans dels seus enemics, Jesús mateix ho farà present al traïdor. La Passió certament ha començat, Jesús ho sent en el seu cor. Però avui és Dijous Sant, el dia de la institució de l'Eucaristia, dia de gala. Demà hi haurà temps de sobres per arribar al Calvari.

Com un autòmat, l'home del càntir d'aigua arriba a casa. Pere i Joan entren darrera d'ell. Han arribat a veure-li la cara? els dos deixebles demanen per l'amo de la casa i li transmeten l'ordre del Mestre. L'amo els fa pujar a dalt i els mostra la sala amb els triclinis a punt per al sopar pasqual.

Una tradició molt vella assegura que aquesta casa - la casa del Cenacle, on després de l'Ascensió de Jesús els apòstols es reuniren molt

sovint i on reberen l'Esperit Sant - era la casa de l'evangelista
Sant Marc. Sigui com sigui, aquesta sala gran, on arribar-hi Pere i
Joan, ja fa olor de capella del Sagrament.
